

HOTELÁK

OBČASNÍK

2014/2015 November 2014

OBSAH

Potulky V.A Prahou

Z Modry do Egypta

Stužková V.B

Hoteláci v divadle

Príbeh

Hotelák-občasník, internetový školský časopis Hotelovej akadémie Ľ. Wintera, Stromová 34, 921 01 Piešťany, <http://www.hastropy.sk/skolsky-casopis/>

prvé číslo, november 2014

Šéfredaktor: Nikola Nosková

Predseda redakčnej rady: Soňa Moravčíková

Potulky V.A Prahou

Po lyžiarskom kurze sa každý hotelák začína tešiť na túto exkurziu. Tri dni strávené s celým ročníkom nezažiješ každý deň. Tohto výletu sme sa zúčastnili aj my v dňoch 10.-12. septembra 2014. Prežili sme veľa úsmevných chvíľ, ktoré nám neprekazilo ani zlé počasie. Profesorom sme dokázali, že hoteláci sa vedia aj mimo školy správať slušne a dodržiavať pravidlá.

Ani počasie nás neodradilo od toho, aby sme si počkali na výmenu stráží na Pražskom hrade. Samotná výmena aj výhľad stáli za namáhavý výstup.

Ako záchytný bod pre všetkých stratených sme zvolili Václavské námestie. Využívali sme ho denne niekoľkokrát, pretože naše orientačné schopnosti často zlyhali aj pri krátkych trasách. Jedna z vecí, ktorá určite zaujala každého z nás, bolo kino Lucerna a v ňom táto gigantická socha, ktorú sme ale mnohí, „nepochopili“. Sprievodkyňa nám podala základné informácie, ale do hlavnej sály sme ani nenakukli, pretože bola v rekonštrukcii.

Miesto na oddych sa niekedy hľadá ťažko, no my z HAL'W si s tým hlavu nelámeme. Čakanie nám spestril majiteľ kolotočov z Vrbového. Spríjemnil nám svojimi príhodami zo života čakanie na predstavenie Křížikovej fontány.

Čakanie sa vyplatilo a my sme zažili jeden z mála pohľadov, ktorí nám vyrazil dych. Zaspievali sme si známe pesničky od Lady Gaga a Antonyho. Potom sme sa, ešte hodnú chvíľu dojatí, motali po Prahe, až kým nás nezmohla únava.

Ako môžete vidieť, každý využíval svoj voľný čas inak. Niektorí sa bavili v izbe, no niektorí sa radšej schúlili v rohu a snívajú sladké snívky.

Na záver nám nedá nespomenúť známú osobnosť, ktorú sme stretli na potulkách Prahou. Je to jedna z najsympatickejších hereckých postáv zo známych filmov a my sme mali tú možnosť urobiť si s ním pamätnú fotografiu. Samozrejme, pravdepodobnosť, že ho stretnete aj vy je vysoká, pretože Praha je jeho často navštevované mesto.

Zažili sme veľa a do jedného článku sa všetko hádam ani nevojde...

Autor: kolektív V.A

Z Modry do Egypta

V televízii bežala neustále reklama na výstavu s názvom Tutanchamon – jeho hrobka a poklady. Žiaci II. A a II. B sa rozhodli konať a nahovorili pani profesorku Dankovú, aby výstavu navštívili. Pani profesorka Danková sa chopila iniciatívy a rozhodla sa výlet zorganizovať spolu s pani profesorkou Urbanovou, ktorá ešte vymyslela návštevu Modry a pamätnej izby Ľudovíta Štúra, ktorého si tento rok pripomíname prostredníctvom výročia.

Kto bol Ľudovít Štúr?

*„Kto žije duchom, v tom žije celý svet
a on v celom svete.“*

Ľudovít Štúr (* 28.
október 1815, Uhrovec – † 12.
január 1856, Modra) bol
najvýznamnejší
predstaviteľ slovenského národného
života a vedúca osobnosť slovenského
národného obrodzenia v polovici 19.
storočia, kodifikátor slovenského
spisovného jazyka založeného na
stredoslovenských nárečiach, jeden z
vedúcich účastníkov Slovenského
povstania v rokoch 1848 – 1849 a poslanec uhorského snemu za

mesto Zvolen v rokoch 1848 –1849. Zomrel na následky postrelenia pri poľovačke, jeho hrob sa nachádza na cintoríne v Modre. Na budúci rok bude 200. výročie jeho narodenia.

Výklad nám spravila veľmi sympatická pani, ktorá nás svojím príjemným hlasom oboznámila so životom Štúra. Mohli sme si tiež pozrieť jeho diela, prečítať si o jeho pôsobení a konaní v duchu slovenského národa.

Po pripomenutí si života a diela Ľudovíta Štúra, o ktorom sme sa učili na slovenskom jazyku či dejepise, sme ešte navštívili jeho hrob. Pomník na hrobe sa nazýva Slovenská jar. Potom sme sa presunuli autobusom do Bratislavy, kde sme navštívili veľmi zaujímavú výstavu venovanú Tutanchamonovi.

Kto vlastne bol Tutanchamon a prečo jeho osoba zaujala celý svet?

Tutanchamon bol faraón v starovekom Egypte. Na trón nastúpil ako osemročný. Jeho vláda nebola ničím významná, slávnym sa stal až po niekoľkých tisícročiach, keď jeho hrobku objavil archeológ Howard Carter v roku 1922. Jeho hrobka je známa tým, že ju našli nevytlúpenú, čo bolo v tých časoch naozaj vzácné. Tutanchamonova hrobka ľudstvo obohatila nielen o šperky a zlato, ale aj o nové poznatky. Dnes je hrobka sprístupnená a vo svetle neónov v nej žiari zlatistý sarkofág s pozlátenou maskou. V tomto sarkofágu odpočíva aj sám Tutanchamon.

„Jedinou pozoruhodnosťou v jeho živote bolo, že zomrel a bol pochovaný,“ povedal Howard Carter.

Pri vstupe na výstavu nám rozdali slúchadlá a audio sprievodcu, kde bol nahraný detailný výklad o jednotlivých

exponátoch. Počas výstavy sme mohli aj fotiť, takže veľa z nás si odnieslo zábery, ktoré sme doma ukázali rodine. Taktiež sme si mohli na konci výstavy kúpiť suveníry, ako napr. pohľadnice, záložky, perá a i.

Ku koncu dňa sme už boli všetci unavení, a tak sme s radosťou nastúpili do autobusu a odviezli sa domov. Na záver si dovoľím zhrnúť a poďakovať pani profesorkám, že zorganizovali skvelý výlet, na ktorý si vždy radi spomenieme.

Autorka: Martina Fischerová, II. A

Stužková

V.B

S nástupom do maturitného ročníka každý očakáva symbolickú rozlúčku so školou vo forme stužkovej. Organizácia stužkovej je otázkou, ktorá sa v triedach rieši už od prvého ročníka. Každý má ale iné očakávania a predstavy, preto je takmer nemožné vyhovieť všetkým. Inak to nebolo ani v našej triede. Nakoniec sa rozhodovalo medzi dvomi variantmi, tradičnou slávnostnou stužkovou alebo niekoľkodňovou návštevou európskej metropoly. Zvítazila druhá možnosť, a pretože je angličtina súčasne naším maturitným predmetom, voľba padla na Londýn.

Pre väčšinu z nás to bola prvá návšteva Veľkej Británie, mnohí dokonca prvýkrát cestovali lietadlom. Po pristátí na letisku Stansted nás uvítalo typické anglické počasie - sychravá obloha a dážď.

Kultúrny šok nastáva už počas transferu do hotela. Snažiť sa zorientovať v doprave a pochopiť pravidlá cestnej premávky na ostrovoch je pre našinca náročnejšie, než by sa mohlo zdať. Keď si oko zvykne na typický anglický vidiek plný sýtozelených lúk a kamenných domov, pozornosť predovšetkým mužskej časti okamžite upúta pohľad na notoricky známu testovaciu dráhu Top Gearu - najsledovanejšieho dokumentárneho a motoristického programu planéty. Zvučný okruh sa nachádza na letisku priamo pri diaľnici na polceste zo Stanstedu.

Po vybalení batožiny sme sa vlakom presunuli na stanicu Waterloo - centrálny bod vlakovej dopravy a londýnskeho metra. Pár minút chôdze od stanice sa nachádza slávne Londýnske oko. Keďže koleso stojí hneď na nábreží, turistom sa naskytá pohľad na Big Ben a o pár desiatok metrov ďalej aj na budovy parlamentu. Po prechode na druhý breh neporiadkom zahádzanej Temže sa popri slávnej zvonici dostávame k Westminsterskému opátstvu - miestu kráľovských korunovácií a svadiieb. Každý má iné priority, niektorých zaujme majestátny chrám, iných superluxusné vozové parky bohatých Rusov, roztrúsené popri úzkych cestách.

Prechádzkou cez krásny St. James Park, plný dotieravých veveričiek a krdľov značne vykrmených holubov, sa dostávame k Buckinghamskému palácu. Po vonkajšej obhliadke Buckinghamu sme pozdĺž štvorprúdovej cesty prešli na neďaleký TrafalgarSquare, kde stojí stĺp admirála Nelsona. Veľkosť piliera sa dá najlepšie predstaviť, ak si jeho širokú základňu porovnáte s pristavenými ľuďmi. Mimochodom, Národná galéria na TrafalgarSquare má zbierky vzácných obrazov s hosťujúcim Rembrandtom či Monetom. Navyše sa v Londýne neplatí pri vstupe do múzeí a galérií, s výnimkou súkromných zbierok.

Nasledujúci deň sa niesol v znamení blížiaceho sa stužkovania. Spoznávanie londýnskych pamiatok sme odštartovali pri Londýnskom Toweri, pevnosti a väznici, kde sú uchovávané korunovačné klenoty. Zaujímavosťou bol prebiehajúci projekt istého umelca, ktorý upravené

trávnaté plochy pod pevnosťou vyzdobil viac než 880 000 kusmi keramických makových kvetov. Hrubé múry sa tak doslova topili v červenom mori keramických kytíc. Tower sa nachádza na nábreží a v jeho blízkosti sú postavené moderné administratívne budovy bánk a iných inštitúcií, ktoré tak spolu s pevnosťou a úžasným mostom TowerBridge tvoria zaujímavý kontrast medzi moderným svetom a históriou. Panorámu pretína mrakodrap The Shard, najvyššia budova v západnej Európe s výškou 309 metrov, ktorej výstavba sa však najmä medzi domácimi nestretla s prílišným pochopením a podľa mnohých pôsobí ako päť na oko. Kto však má rád megalomanskú architektúru skla a betónu, bude Črepom, ako by znel slovenský názov veže, uchvátený.

V okolí pevnosti sme čakali na trajekt, ktorým sme sa po rieke dopravili do časti Greenwich. Klúkatý charakter pretekajúcej Temže sa neraz pohrá s orientačným zmyslom človeka, a tak sa každú chvíľu mení perspektíva Londýna a budovy, ktoré boli ešte pred minútou na ľavom brehu, sa zrazu opticky ocitnú na opačnej strane. Greenwich je známy tým, že ho pretína pomyselný nultý poludník. Prekvapivo veľa ľudí si ho spája s obrazom paládia - bielej O2 arény s výraznými oranžovými stožiarňami na vrchu. Samotné vyznačené miesto, kadiaľ prechádza nultý poludník, sa nachádza spolu s observatóriom na upravenom kopci, ponúkajúcim fantastický výhľad na finančnú štvrť CanaryWharf, plnú výškových budov, ktoré vyzerajú ako vystrihnuté z amerického filmu. Po návrate loďou vystupujeme na nábreží, pár metrov od Anchorpubu, podniku, v ktorom sa konala slávnostná večera spojená s odovzdaním stužiek.

Anchor už zvonku evokuje typický anglický pub. Drevené trámy, stoly z dubového dreva, sudy ako dekorácie, kožou čalúnené stoličky, vitráže v oknách, nezmyselný a nepochopiteľný pôdorys budovy, na niektorých miestach až nepríjemne nízke stropy - áno, toto bola pravá britská krčmička. Po usadení v útulnom podniku sme po prípitku pristúpili k odovzdaniu stužiek, čo bolo, v dobrom slova zmysle, skutočne zvláštnym

momentom. Čakalo nás trojchodové menu, pozostávajúce z krémovej parmezánovej polievky, roastbeefu s dusenou zeleninou a yorkshirepuddingom, a nie šťastne zvoleným dezertom vo forme malých veterníkov - polotovarov. Keď bolo po všetkom a človek stále iba spracovával skutočnosť, že pred piatimi rokmi by nikomu neprišlo na um, že raz sa nám budú stužky pripínať v londýnskom pube, nasledoval návrat do hotela cez magické nábrežie vysvieteného večerného Londýna.

Posledným spoločným bodom v rámci sprievodcovského programu bola Katedrála sv. Pavla. V jej útrobách sú pochované veľké osobnosti britskej histórie. A aj keď človek kryptu neminie, pretože cez ňu vedie východ z majestátnej budovy, oplatí sa prekonať stovky krútiacich sa schodov, ktoré vedú na vrchol ohromujúcej, neuveriteľne vysokej kupoly. Odmenou je skutočne úchvatný výhľad na celý Londýn a nebyť dažďovej sprchy, ktorá nás za celý čas zastihla iba pri prilete a prehliadke katedrály, išlo by o bezchybný zážitok.

Po presune na Oxfordstreet, dvojkilometrový pás obchodov a reštaurácií, sme mali rozchod. Každý si zvolil, ako využije svoj čas – na bližšie spoznávanie mesta, nákupy alebo oddych. Aj deň odletu prebiehal s voľným programom. Niektorí sa odviezli na ikonickom dvojposchodovom autobuse Doubledeckri alebo prešli cez „beatlesácky“ prechod na legendárnej AbbeyRoad. Mali sme poslednú možnosť spraviť si krížiky do pamätníčka.

Odlet prebehol napriek prísnejším kontrolám na anglických letiskách bez problémov a v Bratislave sme pristáli vo večerných hodinách. Nemý a skysnutý policajt na pasovej kontrole človeku okamžite pripomenul, že je doma. ☺

Otázkou na záver je, či dokázalo takéto odovzdanie stužiek nahradiť klasickú stužkovú. Stužková je skutočne slávnostná udalosť s jedinečnou atmosférou. Na druhej strane je rozlúčkou, ktorá trvá jeden večer, z ktorého si niekto nemusí pamätať nič a peňaženku prevetrá rovnako, ak

nie viac, než počas niekoľkodňovej rozlúčky v zahraničí. Stážkovanie v Londýne možno nemalo atmosféru a „cveng“ tradičnej stážkovej, no zároveň nebolo završením, ktoré skončilo v priebehu pár hodín, ale gradovalo po celú dobu pobytu v meste. Nedá sa teda zavrhnúť jedna alternatíva na úkor druhej. S istotou sa ale dá povedať, že Londýn stál za to a mnohým sa už navždy zapísal do pamäti ako miesto, kde sa lúčili so strednou školou.

Autor: kolektív V.B

Hoteláci v divadle

Hoteláci pomáhali vyšetrovať vraždu

Ku Dňu študentstva sa naša škola vybrala do Domu umenia v Piešťanoch na predstavenie Šialené nožničky.

Predstavenie
s názvom Šialené
nožničky je
kriminálna
komédia plná
zábavy aj napätia,
vtipu a bláznivých
situácií.

Kadernícky salón „Šialené nožničky“, ktorý vedie známy kaderník Tony Kulma, má exkluzívnych zákazníkov a môže sa pýšiť veľkou obľubou. Sláva salóna je však náhle ohrozená. V byte nad salónom sa nečakane udeje vražda... A nie len tak obyčajná vražda! Niektorí zabijú slávnu klavírnu virtuózku Izabelu Čiernu! Podozriví sú zamestnanci kaderníctva, ale aj jeho návštevníci.

Všetko sa začína zamotávať, možných vrahov je niekoľko. Kto však zabil pani Čiernu?! Vyšetrovania sa chopí detektív a, samozrejme, zapoja sa aj naši žiaci. Pri niektorých otázkach našich študentov sa zapotili aj samotní herci. Keď sme dokončili vyšetrovanie, hoteláci odhlasovali, kto je podľa nich vrah. Na základe hlasovania nám herci zahrali, ako sa vražda udiala. Za ich skvelé výkony sme im poďakovali kvetinkou a búrlivým potleskom. Predstavenie sa nám všetkým páčilo, zažili sme veľa smiechu. Takýchto predstavení by mohlo byť počas školského roka viac.

Autorka: Martina Fischerová, II. A

Príbeh

5. 17 ráno. Presne toľko ukazoval budík, keď som sa prebrala na to, že počujem buchnutie. Sestra na vedľajšej posteli spala ako bábätko.

Keď som sa započúvala, z prízemia sa ozývali akési hlasy. Šla som na chodbu a zišla asi do polovice schodov. V kuchyni sa nesvietilo a bolo počuť len mužský a ženský hlas. S pocitom, že je to mamina s ocinom, som sa pobrala späť do postele. Keďže rodičia mali izbu hneď vedľa mojej a Petinej a bolo odtiaľ počuť otcovo chrápanie, prepadol ma neopísateľne zlý pocit. Potichu ako mravček som išla na chodbu a počúvala.

„Peniaze a šperky! Všetko mi daj do tejto tašky!“ Ten hlas mi nebol známy, ale znel hrozivo. „Je tu okrem teba ešte niekto?“

„Nie. Dom je prázdny. Manžel je v zahraničí a deti u starej mamy.“

„Preboha! To bola maminka,“ pošepla som, „musím niečo spraviť!“

„Martin, choď sa pozrieť na poschodie, či tam nie je ešte niekto!“

„Nie, nie, nechod'te tam! Dobre. Je tam ešte môj manžel, ale on tvrdo spí,“ povedala s plačom mamina.

„Čože?! Vravela si, že dom je prázdny. Prvý a poslednýkrát si mi klamala, rozumieš?!“

Musím niečo rýchlo urobiť, pomyslela som si. Šla som teda potichu do spálne rodičov.

„Oci, ocko, zobuď sa!“

Nič. Ocko spal tak tvrdo, že som ho nedokázala zobudiť. Chcelo sa mi plakať, ale musela som byť statočná. Prešla som do detskej izby.

„Peti, Peti!“

„Hmm...čo je, Lucka? Nechaj ma spať, je málo hodín...“

„Peti, sú tu nejakí muži. Maminka je s nimi dole a plače. Pýtali od nej peniaze a šperky. Peti, ja sa bojím. Zobuď sa, prosím!“

Slzy mi zaliali líca.

„Lucka, upokoj sa, niečo vymyslíme,“ povedala Peťa a pevne ma držala v objatí.

Bum! Ozvalo sa z prízemia. Bol to výstrel. Strach ma držal v zovretí a nedovolil mi pohnúť sa.

„Viktor! Šibe ti? Vravel si, že tie zbrane sú len na postrašenie! Mali v nich byť slepé náboje!“

„Drž hubu! Kebyže ti poviem, že tie náboje sú pravé, nešiel by si do toho. Ja ťa tu potrebujem!“

Začuli sme ocka, ako sa zobudil a bežal dole po schodoch.

Bum! Bum! Bum! Znova tie výstrely.

„Nie! Vy ste ho zabili!“ vykrikla mamina.

Slzy mi už zaliali úplne celú tvár.

„Peti, musíme niečo robiť!“

„Pssst! Choď si pre mobil a vráť sa ku mne. Môj je vybitý!“

Petra je moja staršia sestra, takže som ju musela počúvať. Mobil bol na nočnom stolíku vedľa druhej postele.

Vfzg!

„Do kelu! Tá podlaha mi zavfzgala pod nohami!

„Pssst! Ostaň stáť a hoď mi ten telefón! Zavolám pomoc,“ povedala Peťa.

Plesk! Letela facka.

„Ty sprostá krava! Znovu si klamala! Vravela si, že tu už nikto iný nie je!“ ozvalo sa zdola.

„Lucka, poď rýchlo sem! Schováme sa pod posteľ!“

Rozbehla som sa k Petre a obe sme zaliezli. Peťa vytočila číslo 112. Vtom sa pred nami zjavila tvár v maske klauna.

„Ale, ale, čo to tu máme? Dva krásne malé pokladíky. Toto sa Viktorovi nebude páčiť.“

„Haló,“ ozvalo sa z telefónu, ale nemohli sme nič zakričať, pretože ten mohutný chlap nás schmatol a zakryl nám ústa.

„Hej, Viktor! Aha, čo som našiel.“

Ten druhý chlap, Viktor, sa rozzúrila a zareval:

„Ty si myslíš, že by si ma mohla oklamať? Hm? Poslednýkrát sa pozri na tie milé tváričky!“

Bum! Bum!

„Nie!“ zakričali sme obe.

Ten pohľad mi úplne vyrazil dych. Dole pri schodoch mŕtvy ocko a o kúsok ďalej maminka v kaluži krvi. Cítila som bezradnosť. Nakoniec pristúpili k nám a namierili na nás zbrane. Naposledy som sa pozrela na rodičov, na Peťu a zavrela som oči.

„Lucka, Lucinka, haló,“ povedal ten najkrajší hlas na svete, „vstávaj, je sedem hodín, treba sa nachystať do školy.“

Otvorila som oči a už pri mne nebol ten chlap v maske so zbraňou, ale najkrajší a najmilší anjelič. Moja maminka. Stískala som ju asi päť minút a ďakovala, že to všetko nebolo skutočné. No mám pocit, že na ten pohľad zo sna nikdy nezabudnem a budem z neho ešte dlho mať nočné mory.

